

SJAONTJE GING TOEN 'T
HEK OM EN DE DEUR IN,
BEKLEMD DOOR DEN
VREEMDEN GEUR, DIE IN
KANTOREN HANGT.

zijn gezicht toen stond en nu wist hij het zeker:

— „Ze zouden 'm bedanke.”

Een jongen riep hem na:

— „E bul, wao nao toe?”

En hij knikte hulpeloos naar de grijze deur, tusschen twee stilstaande freesbanken, en den muur, waarachter de gang naar 't kantoor was.

Toen hij er binnen kwam, in een zachte stilte, liep hij voorzichtig klompen in de hand om den vloer niet vuil te maken, angstig voor een standje, dat hij om een of ander, waarin hij nu nu nog geen erg had, kon krijgen.

— „Wa was 't jammer dat-ie bedankt wier. Nou moes-ie uit 't febrick;” en nu dacht hij aan de holle lokalen vol oliedamp met weemoed als aan een groot, dierbaar iets, dat heel zijn leven en al zijn gedachten innam en waarvan hij nu weg moest.

— „IJ wies-nie wà beginne. IJ wies zeker, dat-ie zen eigé nie goed zou kunnen ouwe as-ie Keese zee, dat-ie „bedankt” was.”

Voor de kantoordeur bleef hij verlegen staan, die knieën iets gebogen, de klompen in de handen, hangende tegen de dijen, zijn

zwart kindergezicht angstig, zorgvol vertrokken.

— „Oe dorf-ij nou op 't ketoor komme, zonder das'em eèst riepe?” maar de portier in de kamer tegenover het kantoor hoorde iemand in de gang.

Hij bukte uit zijn deur — oud grijs mannetje, een soort heertje — met een krant in de hand en een bril op, waardoor hij nog al barsch naar den jongen keek, die hem verontschuldigend aanzag.

— „Wat mot jij?”

— „Nao 't ketoor, meneer Fritske.”

— „Nou, klop dan tege de deur.”

— „Jà.”

Hij bukte voorzichtig en zette zijn klompen zacht neer op den vloer.

— „Doe maar aan,” zei het heertje, „gerust.”

Hij schoot er zijn voeten in en rillerig van spanning voor wat nu ging komen, tikte hij met zijn vuile vuist tegen de deur en luisterde. Hij hoorde iets roepen en bleef luisteren of hij nog iets hoorde. Maar niets méér en vragend zag hij op naar het grijze heertje, dat hem driftig toeknikte:

— „Ga der dan in, ezel.”

Toen nam hij al zijn moed, greep de deurknop en kwam achter het hek voor 't publiek, in 't kantoor van Jansen de boekhouder. Hij gluurde tusschen de spijlen of hij ook een gezicht zag, dat uitdrukte wat hij verder doen moest en nu hoorde hij in zijn beklemmende verwarring zeggen:

— „Hier is die jonge, meneer.”

— „Laat maar hier komen,” zei iemand uit een deur, die in 't kantoor openstond en een heer met stroef gezicht, over de balustrade bukkend riep:

— „Nou?”

Sjaontje ging toen het hek om, en de deur in, beklemd door den vreemden geur, die in kantoren hangt, en hem angstig maakte. Hij voelde prikkelwarmte uitbreken op zijn lijf, er krieuwelde iets op zijn hoofd en opeens gloeide een warmte over zijn gezicht, hij was verlegen, eerbiedig, bewust van zijn kleinheid en nietswaardigheid hier in de prachtige kamer met den vreemden, rijken geur en schuw gluurde hij naar den heer,